

Nu kan man se sig selv i spejlet igen, nu kan vi se hinanden i øjnene igen, nu har vi genoprettet den respekt, som visse steder var blevet slidt. Nu kan vi se fremad igen, og lad os gøre det. Lad os udvikle vores samarbejde. Lad os også styrke den grønlandske profil i udenrigspolitikken, sådan som vi jo samarbejder om det, og lad os afvente det udspil, der måtte komme fra Grønlands side, fra landsstyrets side.

Jeg vil også sige til fru Ellen Kristensen, at nu afventer vi retsvæsenet, Retsvæsenkommissionens arbejde, som slutter i foråret 2000. Jeg kan kun sige, at vi naturligvis vil være rede til at drøfte tingene, men jeg synes, det skal foregå i den rigtige rækkefølge. Lad os nu få Retsvæsenkommissionens arbejde, lad os så analysere det og drøfte det meget nøje med hinanden.

Jeg vil også meget gerne sige, at jeg synes nu ikke, man kan sige om det danske samfund, Folketinget herinde og den danske regering, at der ikke er realiteter i ordene om samhörighed. Jeg synes i høj grad, der er realiteter i ordene om samhörighed. Der er realiteter, når det gælder uddelegering og aftaler om overførsel af selvstyreområder, senest om undergrundsarbejdet. Der er realiteter, når det gælder vores økonomiske samarbejde. Jeg synes, vi har vores samhörighed, og at vi har noget at have vores samhörighed i.

Jeg var på sin vis glad for fru Ellen Kristensens ord om Grønlands børn og den sociale side af sagen. Jeg synes, der er god grund til i Grønland at opholde sig lidt ved de børn, som har det tungt, har det hårdt, har haft en vanskelig opvækst og er i store vanskeligheder på nuværende tidspunkt. Det er ikke alle Grønlands børn, men det er en hel del børn, og jeg er glad for, at både fru Ellen Kristensen og, ved jeg, hr. Hans-Pavia Rosing er optaget af samme sag, ligesom landsstyret og landsstyreformanden er det. Fru Ellen Kristensen er måske opmærksom på, at socialministeren i Danmark har rakt hånden frem til samarbejde. Det her er jo et selvstyreområde, og er der brug for gode råd og ekspertise, hjælper vi gerne. Jeg synes, det er en fælles opgave, som hører til begrebet samhörighed.

Jeg var så glad for hr. Hans-Pavia Rosing reference til Danmarks og Grønlands indsats for de oprindelige folk. Det går i den rigtige retning, og vi skal fastholde det perspektiv, som her er ridset op, og vi kan gøre det med endnu større styrke, føler jeg, efter den fælles erklæring, som jeg tror mange i verden i virkelighe-

den også ser på og har en vis, betydelig stigning, respekt for.

Jeg vil så i øvrigt om helikoptertjenesten blot udtrykke det grundsyn, at vi i fælles indsats vil gøre, hvad vi kan for, at Grønland ikke kommer i situationer, vi ikke kan stå inde for. Grønland har naturligvis krav på, at sikkerhedssiden er i orden. Vi skal notere os det, og jeg skal på givne foranledning tage kontakt til de af mine ministre, der har med spørgsmål om helikoptertjenesten at gøre. Jeg tror, det bærer i den rigtige retning, men det er naturligvis et meget vigtigt punkt, som vi må løfte i fællesskab.

Til hr. Óli Breckmann, som ligesom hr. Jóannes Eidesgaard hæftede sig ved, at afsnittet om Færøerne fyldte mere i min åbningstale denne gang – og begge havde naturligvis begrundelsen, nemlig at vi er i en afgørende fase i vort samarbejde – vil jeg sige: Det er ikke en stokkemethode, den danske regering lægger op til, slet ikke. Men det er selvfølgelig et ønske om i den gensidige respekts navn at tale klart, uden at det misforstås, uden at det opleves som at tale ned. Jeg tror, at klarhed i de forskellige faser er fuldstændig afgørende for, at vi når et resultat, som hele det færøske folk og hele det danske folk er overbevist om er et resultat efter gode, gennemtænkte mellemfaser og overblik over konsekvensen af de skridt, vi tager, på lang sigt, på mellemlang sigt.

Jeg er glad for den nøje gennemgang, hr. Óli Breckmann foretog af min tale. Den var også nøje tilrettelagt, og jeg kan bekræfte, at den danske regering så småningom er gået i gang med at forberede sig til de kommende forhandlinger og drøftelser.

Jeg synes også, jeg vil sige til hr. Óli Breckmann og til hr. Jóannes Eidesgaard, at de foreløbige analyser og vurderinger, vi har foretaget, bekræfter os i – det var hr. Jóannes Eidesgaard, der understregede det – at spillerummet, bevægelsesmulighederne, inden for rigsfællesskabets rammer og med fuld respekt af grundloven er betydelig større, end man somme tider får indtrykket af i debatten.

Det fører mig over til hr. Jóannes Eidesgaard. Jeg er glad for, at hr. Jóannes Eidesgaard har noteret sig, at det, jeg har villet signalere og sige i tirsdags, er, at man skal kende konsekvenserne af sine handlinger, uanset om man nu vælger den ene eller den anden vej mellem Danmark og Færøerne, og jeg kan forsikre for, at det er, som jeg sagde det: Konsekvensen af at træde ud af rigsfællesskabet vil blive, at Færø-